

wiskab ta nõuu seest 1 ahla ilka maha ja rikub enam oma käppade all ära kui sellest mainusjoogist tema kõhtu juhtub. Karul ei ole mitte wäbematti peenemat elu wiisi. Aga niipia kui minu karufene oma pea marjade sekka pistis, arwasin ma paraja aja plagama panna olewat. Ja miks ma siis ta ei plaganud? Ega plagamine elu kitsikus häbistaw ei ole ehk ma muidu küll inimeste ees mitte millegi hinna eest ei plagaks. Ja minu plagamine ei olnud ta mitte sugugi warajane, sest ma kuulsin, kudas karu läbi põõsaste mulle järele wirutas. Ta oli minu walemeelse tembu üle wist pahane ja tema karulise loogika järele pidi karistus tulema. Mu süda ja püksid wabisesiwad wõitu. Häbi küll ühest mehest seda ütelda, aga ma pian õigust rääkima, kui mind mitte luisakajaks ei pia peetama. Inimene wõib aga niisuguses elukitsikuses wäga ruttu weel mõtelda. Püüs oli mul õnnelikult saba pidi wiimaks käes. Ja nüüd tõusis ta minu auu ahnus ja kuulsaks saamise himu. Ma mõtlesin seni, kui karu metsa lahket mööda edasi astus, kudas minust ehk temast peale surma kõigil pool räägitakse, raamatuid kirjutatakse ja piltist tehakse ja kudas nende kirjade ja kujud kirjastajad ja müüjad rikkaks saawad. Kui ma aga püüsi winna tõmbasin, siis wisasin ma weel ühe pilgu oma minewiku peale. Ja niipalju, kui kitsik aeg lubas, mõtlesin ma weel oma heade ja halwade tegude peale. Mull tuli ta meelde, et mull weel mitme ajalehe tellimise hind maksmata oli ja kudas ta nüüd ta igaweste maksmataks saaks jääma.

„Karu oli juba õige lähedal. Nüüd katsusin ma weel pool wägise meelde tuletada, mis ma karudega kokku juhtumiste üle kuulnud olin. Mull ei tulnud aga mitte ühte ainust korda meelde, kus mees karu käest oleks peasenud, aga neid kordasi oli küllalt, kus karu mehe käest peasis. Ma mõtlesin ta selle peale, kudas kõige kergemalt võimalik oleks, karu püüsi ära surmata, kui ta mitte weel nii lähedal ei ole, et teda püüsi surnuks wõiks lüüa. Mu esimene mõtte oli, temale wastu pead lasta ja kuuli mõlemate filmade wahelt sisse saata. Aga see ei ole sugugi kerge temp. Karu peajad on koguni weikesed, et kui kuul just sinna sisse ei trehwa, siis ei tee see talle ehtotsa weel midagi. Ma arwasin: kui ma talle esimeste jalgade wahelt just südamesse wirutan, siis on see minu oma kasu kohta just kõige tähtsam. Jah, ta see asi ei olnud mulle kerge ära toimetada, sest püüsi kuulile ei wõi ütelda: Mine nüüd sinna ehk sinna! Wõtsin wiimaks südame rindu ja ütlesin: „Ma talle kurabile kõrwetan, üks kõik kuhu!“

„Karu oli seni juba õige ligidalle tulnud. Aga nüüd tuli mulle jälle see kirju küsimine ette, kudas ma kõige mõnufamalt oma kasuks püüsi lahti wõiks lasta? Kas heidan selle juures selili wõi kõhuli maha? Ehk panen püüsi otsa oma warwaste nõjale ning annan siis säru? Aga kellegis neis seisustes ei oleks ma karu enne näha wõinud, kui ta minu seljas oleks. Mis teha; ei olnud ta enam võimalik sedagi kätte saada, kust poolt tuul oli ja kuhu poole ta minu kasuks wõi kahjuks püüsi kuult oleks wõinud